

GHIDUL PĂSĂRILOR **din Sighișoara-Târnava Mare** **Situl Natura 2000**

**Kovács István, Komáromi István Sándor,
Daróczi J. Szilárd, Kelemen A. Márton, Papp Tamás.
Ilustrații: Deák Attila**

MICUL GHID AL PĂSĂRILOR DIN SIGHIȘOARA-TÂRNAVA MARE

Situl Natura 2000

Autori din Asociația Grupul Milvus: Kovács István, Komáromi István Sándor, Daróczi J. Szilárd,
Kelemen A. Márton, Papp Tamás

Ilustrații: Deák Attila

Coperta: Sfrâncioc roșiatic (*Lanius collurio*), foto Milvus Group

© Milvus Group 2013

Toate drepturile sunt rezervate autorilor

Editura: Fundația ADEPT, 2013

Str. Principala nr.166, Saschiz, Mureș, 547510 Romania

www.fundatia-adept.org

Introducere

În prima parte a acestei publicații dorim să facem o prezentare generală a avifaunei sitului Natura2000 Sighișoara-Târnava Mare (Arie Specială de Conservare, desemnată pe baza Directivei de Habitare), și a factorilor care periclitează efectivele cuibăritoare, migratoare și cele de iernare a speciilor de păsări, respectiv măsurile generale de protecție care ar trebui luate. În partea a doua am selectat câteva specii reprezentative sau comune, cu care orice vizitator are șansa să se întâlnească. Cu ajutorul acestui ghid oferim posibilitate celor interesați, să facă cunoștință cu avifauna acestei zone bogate.

În partea a doua am selectat câteva specii reprezentative sau comune, cu care orice vizitator are șansa să se întâlnească. Cu ajutorul acestui ghid oferim posibilitate celor interesați, să facă cunoștință cu avifauna acestei zone bogate.

Descriere generală a avifaunei

Situl Sighișoara-Târnava Mare este situat în Sudul Transilvaniei între valea Râurilor Târnava Mare și Hârtibaciu, pe o suprafață de 850 km². Aici trăiesc cca. 25.000 oameni în 30 de sate mici. Este o zonă cu o biodiversitate ridicată, de importanță Europeană. Acest tip de peisaj foarte variat, caracterizat de agricultura tradițională, extensivă, unde omul și natura conviețuiesc încă în echilibru ecologic, a dispărut din majoritatea Europei.

Peisajul este caracterizat printr-o varietate mare de habitate din zona deluroasă, cu păduri de foioase, tufărișuri, pășuni, fânețe, terenuri agricole extensive, livezi, localități. Mozaicul de habitate, agricultura tradițională practică la scară mică, și activitatea umană cu impact scăzut, fac din această regiune una din cele mai variate și bogate zone pentru păsările cuibăritoare.

Habitat forestiere

Majoritatea pădurilor sunt păduri de carpen-gorun și stejar, dar în partea nordică a zonei există și păduri mixte de fag, așadar putem întâlni speciile caracteristice ambelor habitate. Ciocănitoarea de stejar de exemplu este o specie caracteristică pădurilor de stejar și gorun, iar ciocănitoarea cu spate alb sau muscarul gulerat, pot fi întâlnite, cu precădere, în pădurile de fag sau în cele de amestec cu fag. Alte specii comune, întâlnite în păduri, sunt porumbelul gulerat, huhurezul mic, ciocănitoarea pestriță mare, măcăleandru, sturzul cântător, mierla, silvia cu cap negru, pitulicea mică, pițigoiul mare, pițigoiul albastru, pițigoiul sur, țicleanu, gaița, cinteza, etc.. În pădurile mai bătrâne cuibăresc speciile de răpitoare de zi, huhurezul mare, porumbelul de scorbură, ghionoaia sură respectiv ciocănitoarea neagră. În amurg, la marginea pădurilor, cântecul continuu al caprimulgului se aude de la distanțe mari.

Păsările răpitoare, precum șorecarul comun, acvila țipătoare mică sau viesparul, deși cuibăresc în pădure, nu depind numai de acest tip de habitat, în măsura în care își caută hrana în zone deschise: fânețe, pășuni sau terenuri arabile extensive. Acvila țipătoare mică are efective semnificative în Situl Sighișoara-Târnava Mare, densitatea perechilor cuibăritoare fiind una dintre cele mai ridicate din țară. În câteva puncte pot fi observate chiar și 10 exemplare odată.

Pajiști

Deasupra pășunilor și fânețelor cântă ciocârliile de câmp. Pe pajiști cu tufăriș răzleț cuibăresc și ciocârliile de pădure. Tufărișurile oferă loc de cuibărit pentru sfrânciocul roșiatic, silvia de câmp, silvia mică, presura sură, presura galbenă și privighetoarea de zăvoi, al cărei cântec melodic, plăcut poate fi auzit atât ziua cât și noaptea. Caracteristic zonei sunt și cele doua specii de mărăcinari, mărăcinarul negru preferând pajiștile mai calde, iar mărăcinarul mare fânețele umede. De la sfârșitul lunii mai, pe timp de noapte, în pășunile umede se aude cârâitul cristelului de câmp – o specie periclitată pe plan global. Mai puțin pretențioasă, în ceea ce privește habitatul, prepelița poate fi auzită chiar și din lanuri de cereale, din păcate însă auzim tot mai rar „pit-patac”-ul ei.

Pășunile cu arbori servesc drept loc de odihnă animalelor domestice și sunt un habitat important pentru multe specii de păsări – șoimul rândunelilor și vânturelul roșu, care își depun ouăle în cuibul ciorilor grive sau al coțofenelor, ciușul, ale cărui fluieraturi repetate pot fi auzite în nopțile de mai și iunie și care cuibărește în scorburile copacilor mai bătrâni, ca și pupăza. Ghionoaia verde și celelalte specii de ciocănitori pot fi și ele des întâlnite. Dintre păsările cântătoare caracteristice acestui habitat, putem aminti fâsa de pădure, ciocârlia de pădure și grangurul. Sfrânciocul mare și sfrânciocul cu frunte neagră cuibăresc și ei în acest habitat, dar și în livezi sau șirurile de copaci aflați de-a-lungul drumurilor.

Teren arabil

Procentajul terenurilor agricole în Situl Sighișoara-Târnava Mare este foarte scăzut și ele sunt lucrate cu metode tradiționale. Astfel multe specii cuibăresc în aceste habitate antropogene, ca prepelița, potârnichea, a cărei populație din Transilvania s-a diminuat în ultimii 15 ani, ciocârlia de câmp, fâsa de câmp, sau, rareori, în lanurile de cereale și cristelul de câmp. Alte specii, ca păsările de pradă, barza albă, porumbelii gulerati și de scorbură, corvidele sau presurile galbene și sure își caută și ele hrana în culturile agricole.

Sate

Localitățile dispun și ele de speciile caracteristice. Deși, momentan, nu par amenințate, în multe dintre țăările din Europa de Vest și Europa Centrală numărul berzelor albe, cucuvelelor, stâncuțelor, sau al ambelor specii de

vrăbii a scăzut drastic în ultimele decenii. În această regiune berzele folosesc încă acoperișurile clădirilor, ca loc de cuibărit. Printre celelalte specii caracteristice localităților putem aminti guguștiucul, ciocănitoarea de grădini, rândunica, lăstunul de casă, codobatura albă, codroșul de munte sau pițigoiul mare.

Lacuri

Eleșteele din vecinătatea satului Brădeni sunt importante pentru cuibăritul păsărilor de baltă. Speciile migratoare folosesc lacurile ca loc de odihnă și hrănire. În pâlcul de pini din apropierea eleșteelor cuibăresc, în colonie, stârci cenușii. Stuful oferă adăpost pentru cuiburile buhailor de baltă, stârcilor pitici, stârcilor roșii, lăcarilor mari, de stuf și altor specii de stufăriș. În fiecare sezon de cuibărit se pot observa mai multe familii de rațe roșii, specia fiind amenințată pe plan global. Corcodelul mare, cel mic și cel cu gât roșu cuibăresc regulat pe lacuri. În ultimii ani a apărut și lebăda de vară, acesta fiind unul din puținele lacuri din interiorul Transilvaniei unde cuibărește lebăda. În zori, când este liniște deplină, putem observa barza neagră hrănindu-se în apropierea lacurilor.

Amenințări

Ceea mai importantă amenințare a avifaunei Situl Sighișoara-Târnava Mare este dispariția practicilor tradiționale în agricultură. Sistemul din Uniunea Europeană nu favorizează creșterea tradițională, în număr mic a animalelor, astfel se poate observa o diminuare a numărului animalelor domestice. Fenomenul conduce la abandonarea pășunilor și a fânețelor, care, fără curățare, treptat se vor transforma în tufărișuri și păduri. Pe de altă parte nici lucrarea parcelelor mici de teren arabil nu mai este rentabilă. Înființarea unor monoculturi de dimensiuni mari va conduce la scăderea efectivelor multor specii.

O altă amenințare este dezvoltarea infrastructurii (construcții de drumuri, autostrăzi, dezvoltarea localităților, etc.). Pe de o parte construcțiile duc la pierdere de habitat, pe de altă parte nici nivelul deranjului în timpul și după terminarea construcțiilor nu poate fi neglijat.

Multe specii de pădure au nevoie de copaci bătrâni sau chiar morți pentru cuibărit sau hrănit. Așadar sunt amenințate de defrișările excesive sau prea timpurii. Tăierile arborilor singuratici, respectiv a șirurilor de copaci de pe marginile drumurilor afectează negativ mai multe specii, ca sfrânciocul mare, sfrânciocul cu frunte neagră sau vânturelul roșu.

Pășunile cu arbori, acest habitat rar este și el pe cale de dispariție pe de o parte din cauza tăierilor de copaci, și pe de altă parte pentru că arborii îmbătrânesc și mor, regenerarea lor fiind imposibilă din cauza pășunatului.

O altă amenințare este electrocutarea păsărilor pe stâlpii de medie tensiune, fenomen din cauza căruia

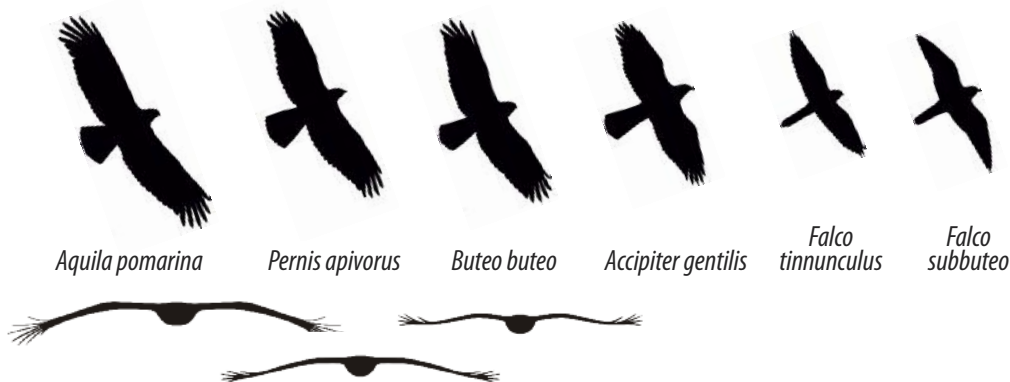
mor anual zeci de berze albe, răpitoare de zi și corvide. Poate fi important și braconajul, otrăvirea sau jefuirea cuiburilor diferitelor specii.

Măsurile de protecție

Deși în Situl Sighișoara-Târnava Mare au existat mai multe rezervații mici, acestea nu au putut asigura protecția speciilor de păsări, importante din punct de vedere a conservării. Astfel s-a creat o Arie de Protecție Specială Avifaunistică (sit Natura2000 desemnat pe baza Directivei de Păsări) în 2008 pe o suprafață de 246 357 ha, care include Situl Sighișoara-Târnava Mare. Speciile cheie pentru conservare sunt rața roșie, acvila țipătoare mică, viesparul, eretele vânător, cristelul de câmp, caprimulgul, huhurezul mare, ghionoaia sură, ciocănitoarea de grădini, ciocănitoarea de stejar și ciocârlia de pădure respectiv toate speciile de apă în timpul migrației. Lista tuturor speciilor din Anexa 1 a Directivei de Păsări se găsește în tabelul alăturat. Următorul pas pentru protecția efectivă a avifaunei este elaborarea unui plan de management, prin care pot fi controlate și compensate efectele negative.

Păsări răpitoare

Unul dintre cele mai fascinante grupuri de păsări, pe care le putem întâlni în zonă, sunt păsările răpitoare. Șase dintre cele mai frecvent observate specii sunt prezentate pe paginile 7-12. Pentru a ajuta la identificarea lor, prezentăm împreună pe această pagină siluetele de zbor, permitând comparația directă a acestora.

Specii din Anexa 1 a Directivei Păsărilor UE

Im.

Adult

Acvilă țipătoare mică

(*Aquila pomarina*)

Lesser spotted eagle

Lungimea corpului 60-65 cm

Anvergura aripii 134-159 cm

Acvila țipătoare mică este o specie distribuită în Europa Centrală și de Est până la Grecia și Turcia în sud. Poate cuibări atât în pădurile de foioase, cât și în cele de rășinoase de la câmpie, până la poalele munților.

Vânează în habitate deschise (fânațe, pășuni, terenuri arabile extensive).

În Podișul Hârtibaciului este relativ comună. Hrana ei se constituie, preponderent, din rozătoare mici, dar capturează și amfibieni și insecte. Își construiește cuibul pe arbori bătrâni. Depune cele 1-2 ouă în mai, din care ies puii după 38-40 de zile de clocire. Dacă ies doi pui, aproape în toate cazurile unul moare din cauza agresivității fratelui. Puiul părăsește cuibul după 55-57 de zile, după care mai este hrănit de părinți timp de câteva săptămâni.

Este o specie migratoare, părăsește locurile de cuibărit în septembrie. Își petrece iarna în Africa de Est, de unde se întoarce în aprilie. Este amenințată de dispariția habitatului de hrănire și a copacilor adecvați pentru construirea cuibului.

Juvenil fem.

Adult mas.

Viespar (*Pernis apivorus*)

Honey buzzard

Lungimea corpului 52-60 cm

Anvergura aripii 135-150 cm

Viesparul este larg răspândit în Europa, lipsind doar din zonele cele mai nordice. Îl putem întâlni de la pădurile de câmpie până la cele de munte. Deși este destul de comun, faptul că duce o viață ascunsă precum și asemănarea cu șorecarul comun îngreunează detectarea ei.

Are o hrană foarte specializată, prădând cuiburile de viespi și bondari aflate în sol. Adeseori capturează și reptile, insecte sau câteodată păsări. Își caută hrana la marginea pădurilor și pe pajiști. Își construiește cuibul pe arbori bătrâni. În general cuibarul este complet la sfârșitul lunii mai sau începutul lunii iunie și este alcătuit din 2, mai rar 1 sau 3 ouă. Puii ies din ouă după 33-34 de zile de clocire și părăsesc cuibul la vârsta de 6 săptămâni.

Specie migratoare, își petrece iarna în Africa, la sud de Sahara. Este specia de răpitoare care își petrece cel mai scurt timp pe la noi, părăsind locurile de cuibărit în august-începutul lunii

septembrie și întorcându-se abia în luna

mai. Este amenințat de dispariția habitatului de hrănire și a copacilor

bătrâni, adecvați pentru cuibărit.

Juvenil

Adult

Șorecar comun (*Buteo buteo*)

Common buzzard

Lungimea corpului 51-57 cm.

Anvergura aripii 113-128 cm.

Este cea mai comună specie de răpitoare din Europa. Este răspândit pe tot teritoriul țării, de la câmpie până la munți.

Cuibărește în păduri sau pâlcuri mai mici de arbori. Cuibul este construit pe arbori bătrâni sau de vârstă mijlocie. Perioada de cuibărit variază în funcție de altitudine și de condițiile meteorologice, dar în general cuibarul de 2-3 (mai rar 1 sau 4) ouă este complet la sfârșitul lunii martie-aprilie. Clocitul durează 33-34 de zile, iar puii părăsesc cuibul după 45 de zile. Își caută hrana în zone deschise: pajiști, terenuri arabile, poiene, etc. Hrana este destul de variată, dar de obicei în cea mai mare parte este alcătuită din mamifere mici, șopârle sau insecte. Consumă și leșuri, mai ales iarna.

Este o specie parțial migratoare, majoritatea exemplarelor din România fiind sedentare. Nu este amenințată.

Juvenil

Adult

Uliu porumbar (*Accipiter gentilis*)

Goshawk

Lungimea corpului 48-62 cm

Anvergura aripilor 135-165 cm

Uliul porumbar este o specie relativ comună a pădurilor de deal și de munte, în pădurile de câmpie fiind însă destul de rară. Preferă pădurile mari pentru cuibărit.

Își construiește cuibul pe arbori bătrâni. Un cuib poate fi folosit de mai multe ori, astfel poate să aibă înălțimea și diametrul de 1m. Cuibarul de 2-5 ouă este depus la sfârșitul lunii martie sau în aprilie, iar clocitul durează 35-38 de zile. Puii părăsesc cuibul la vârsta de 38-40 zile. Se hrănește mai ales cu păsări de talie medie, ca porumbei, sturzi, grauri sau chiar bufnițe și alte specii de răpitoare de zi. Capturează destul de des și mamifere de la mărimea rozătoarelor mici până la mărimea dihorului.

Vânează preponderent prin interiorul pădurilor.

Specie sedentară. Este amenințat în primul rând de braconaj, dar are efecte negative și exploatarea forestieră intensivă.

Vânturel roșu (*Falco tinnunculus*)

Common kestrel

Juvenil

Adult fem.

Adult mas.

Lungimea corpului 32-35 cm

Anvergura aripii 50-60 cm

După șorecarul comun este cea mai comună pasăre răpitoare de zi din Europa. În România este larg răspândit și comun în toate habitatele deschise de la câmpie până la poalele munților îl putem întâlni însă și în zona alpină.

Cuibărește în pâlcuri sau șiruri de copaci, pe arbori singuratici, stâlpi electrici, clădiri înalte, stâncării sau râpe. De obicei ocupă cuiburile corvidelor sau cuibărește în scorburile copacilor și găurile din stânci și râpe, adeseori în colonii mici, în asociere cu alte specii (de exemplu în colonie de ciori de semănătură). Cuibarul este alcătuit din 4-6, mai rar 3 sau 7 ouă. Clocitul durează în medie 29 zile, iar puii părăsesc cuibul după 25 de zile. Își prinde hrana în terenuri deschise, ca pajiștile sau terenurile arabile. Vânează mai ales mamifere mici și insecte, dar poate captura și șopârle sau câteodată păsări mici.

Specie parțial migratoare, majoritatea exemplarelor părăsind Transilvania. Este amenințat în primul rând de dispariția locurilor de cuibărit (de ex. tăierea șirurilor de copaci de-a lungul șoselelor), dar îl poate afecta indirect și persecuția corvidelor.

Șoimul rândunelelor

(*Falco subbuteo*)

Hobby

Lungimea corpului 30-36 cm

Anvergura aripii 82-92 cm

Juvenil

Adult

Șoimul rândunelelor cuibărește în toată Europa în afară de zonele cele mai nordice. Este o specie caracteristică zonelor deschise și semideschise de câmpie și de deal. Evită pădurile întinse și munții înalți.

Cuibărește adeseori prin apropierea zonelor umede, unde vânează libelule și rândunele, având un zbor atât de rapid, încât este capabil să le prindă și pe acestea din urmă. Nu-și construiește cuib propriu, ci ocupă cuibul corvidelor aflate pe copaci sau stâlpi electrici de înaltă tensiune. Fiindcă începe cuibăritul numai la sfârșitul lunii mai, adeseori se întâmplă că un cuib este folosit în același an și de corb și de șoimul rândunelelor. Cuibarul este alcătuit din 2-4 ouă, iar clocitul durează în medie 28 de zile. Puii părăsesc cuibul după 5 săptămâni. Hrana este alcătuită din insecte și păsări de talie mică, capturate în zbor.

Câteodată prinde și lilieci.

Este o specie migratoare de distanță lungă, petrecându-și iarna în Africa tropicală. Primele exemplare se întorc în a doua parte a lunii aprilie, iar majoritatea părăsesc țara în septembrie.

Barză albă (*Ciconia ciconia*)

White stork

Lungimea corpului: 100-115 cm

Anvergura aripii 155-165 cm

Cuibărește, în număr mic, în mai multe localități. Își caută hrana (insecte, broaște, rozătoare, pește) pe pajiști umede, terenuri arabile sau lacuri. Este o specie migratoare, părăsind locurile de cuibărit la sfârșitul lunii august. Își petrece iarna în Africa de Sud, de unde se întoarce la sfârșitul lunii martie. Este amenințată de dispariția habitatului de hrănire și de electrocutare pe stâlpii de medie tensiune.

Cristel de câmp (*Crex crex*)

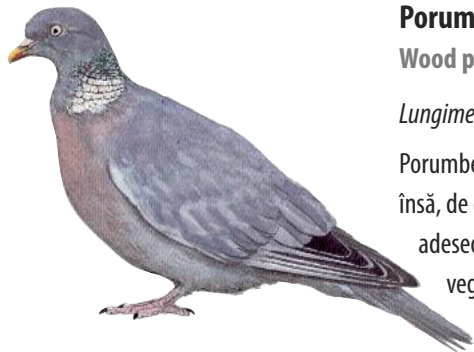
Corncrake

Lungimea corpului 27-30 cm

Cuibărește de obicei în fânațe umede, dar îl putem întâlni și pe pășuni umede sau în culturi de cereale. Este o specie greu de observat, dar în timpul nopților din mai-iunie îl putem auzi. Specie migratoare de distanță lungă, petrecându-și iarna în Africa tropicală. Părăsește locurile de cuibărit în septembrie, iar primii masculi pot fi auziți în mai. Este amenințat de dispariția și degradarea habitatului, de exemplu transformarea fânațelor în teren arabil, pășunatul intensiv, abandonarea fânațelor, dezvoltarea infrastructurii, etc.

Porumbel gulerat (*Columba palumbus*)

Wood pigeon

Lungimea corpului 40-42 cm

Porumbelul gulerat este o specie cuibăritoare prin păduri, care însă, de cele mai multe ori, se hrănește prin zone deschise, adeseori pe terenuri arabile. Hrana este în totalitate vegetariană. Populațiile din România sunt migratoare, petrecându-și iarna în zona Mediteraneană. Specie comună. Nu este amenințată.

Tuturică (*Streptopelia turtur*)

Turtle dove

Lungimea corpului 26-28 cm.

Este o specie a habitatelor mozaicate, semi deschise sau deschise, cuibărind pe arbori sau tufe înalte. Granivor și specie migratoare, iernezează în Africa tropicală. Populația din Europa de Vest a scăzut cu mai mult de 50% în ultimele două decenii din cauza intensificării agriculturii. Această amenințare are efecte și în România. O altă problemă este, prin țările mediteraneene, vânatul în timpul migrației a speciei.

Guguștiuc (*Streptopelia decaocto*)

Collared dove

Lungimea corpului 31-33 cm.

Comun prin interiorul localităților. Specia s-a răspândit în Europa relativ recent, expansiunea a început la începutul secolului 20. Își construiește cuibul pe copaci sau pe clădiri. Specie sedentară. Nu este amenințată.

Cuc (*Cuculus canorus*)

Cuckoo

Lungimea corpului 32-34 cm.

Specie comună a pădurilor și a habitatelor semideschise.

Este singura specie din țară, care își depune ouăle în cuiburile altor specii, puii fiind crescuți de acestea. Speciile gazdă cele mai frecvente sunt măcăleandru, în păduri, și lăcarul mare în habitate umede. Specie migratoare de distanță lungă, care iernează în Africa tropicală. Se întoarce la locurile de cuibărit în aprilie, iar migrația de toamnă are loc în august-septembrie. Nu este amenințată.

Cucuvea (*Athene noctua*)

Little owl

Lungimea corpului 21-23 cm.

Specie de bufniță de talie mică. Sedentară, omniprezentă în toate localitățile din regiunile de șes și de deal. Cuibărește în scoruri și clădiri părăsite. Hrana este compusă din rozătoare mici, insecte, rareori păsări de talie mică pe care le prinde seara sau în amurg. Are un strigăt caracteristic din care i se trage și numele. De această specie sunt legate multe mituri, fiind una dintre cele mai cunoscute specii de păsări de la noi.

Huhurez mare (*Strix uralensis*)

Ural owl

Lungimea corpului 60-62 cm

Bufniță de talie mare. Odinioară a fost o specie caracteristică a regiunilor de munte și ale zonei colinare înalte, care și-a extins arealul de răspândire până în regiunile de șes. Este sedentară, cuibărește în pădurile de foioase cât și de amestec, cu o afinitate ridicată față de fâgete. Se hrănește cu mamifere de talii mici și mijlocii, păsări și, rareori, insecte. Cuibărește atât în scoruri mari cât și în cuiburile abandonate ale păsărilor răpitoare.

Caprimulg (*Caprimulgus europaeus*)

Nightjar

Lungimea corpului 26-28 cm

Specie relativ comună, dar locală care preferă pădurile de foioase bătrâne, urcând până în zona coniferelor. Are activitate nocturnă și de amurg, când iese la vânătoare de insecte în zbor. Are un glas sonor, caracteristic, care se aude la distanță mare. Specie migratoare, petrecându-și lunile reci în Africa de Vest și cea de SE.

Prigorie (*Merops apiaster*)

Bee eater

Lungimea corpului 27-29 cm

Specie comună a zonelor deschise din regiunile de deal și de șes. Cuibărește de regulă în colonii, în galerii săpate în malurile abrupte sau râpe. Aceste galerii pot atinge uneori lungimea de peste 1 m, în capătul căreia se află cuibul propriu-zis. Consumă insecte zburătoare, preferând albinele. Specie migratoare care migrează devreme, în grupuri mari, petrecându-și iarna în Africa de Sud, de unde se întoarce abia în luna mai.

Pupăză (*Upupa epops*)

Hoopoe

Lungimea corpului 26-28 cm

Specie bine cunoscută și des întâlnită în pălcuri de copaci, livezi bătrâne dar și în vecinătatea zonelor cultivate și pășuni. Cuibărește în scorburile arborilor bătrâni, crăpături și goluri din ziduri. Umblă mult pe sol în scopul capturării viermilor și insectelor pe care le scoate cu ciocul lung și fin în formă de pensetă. Pasăre migratoare care sosește la noi pe la sfârșitul lunii martie și pleacă în septembrie în cartierele de iernare din Africa Centrală.

Ciocănitoare neagră (*Dryocopus martius*)

Black woodpecker

Lungimea corpului 45-47 cm

Specie destul de comună prin pădurile de conifere și de amestec, care a ajuns să cuibărească, în ultimele câteva decenii și prin pădurile de foioase din regiunile de deal și în cele de șes. Își scobește singură scorbură în trunchiul copacilor. Este sedentară, rămânând în locurile de cuibărit și pe perioada iernii. Își caută hrana pe buturugi și trunchiuri, de unde scoate larvele și pupele diferitelor insecte.

Ghionoaie sură (*Picus canus*)

Grey-headed woodpecker

Lungimea corpului 25-26 cm

Specie larg răspândită dar sporadică, preferând pădurile de fag și cele de stejar. Se poate întâlni și în parcuri mai mari și prin dumbrăvile cu lemn moale de lângă cursurile de ape. Specie sedentară ca și celelalte specii de ciocănitori, însă iarna se poate retrage spre zonele de câmpie și în localități. Hrana este procurată din sau de sub scoarța copacilor, uneori de pe sol. Cuibărește în scorbură.

Ghionoaie verde (*Picus viridis*)

Green Woodpecker

Lungimea corpului 31-33 cm

Specie înrudită cu ghionoaia sură. Preferă dumbrăvile, livezile bătrâne cu copaci scorburoși, pădurile luminoase și pâlcurile de copaci. Nu urcă în regiunea muntoasă, ca specia înrudită. Adesea poate fi observată pe sol, în căutarea mușuroaielor de furnici. Pe lângă furnici consumă însă și larvele diferitelor specii, pe care le scoate din trunchiul copacilor. Cuibul este o scorbură scobită în trunchiul arborilor. Pasăre sedentară în cartierele de cuibărit.

Ciocănitoare de stejar (*Dendrocopos medius*)

Middle spotted woodpecker

Lungimea corpului 20-22 cm

Specie caracteristică pădurilor de foioase din regiunile de deal, preferându-le pe cele de gorun, stejar și carpen. Printre speciile cu penaj pestriț are talie medie. Scorbura și-o sapă singură în lemn putrezit. Meniul constă din larvele și pupele insectelor. Sedentară, în timpul iernii poate fi întâlnită și în preajma localităților.

Ciocănitoare de grădini

(*Dendrocopos syriacus*)

Syrian woodpecker

Lungimea corpului 22-23 cm

Specie cu areal restrâns în Europa, cuibărind doar în partea de SE a continentului. Preferă regiunile deschise, parcuri, livezi, alei și aliniamente de pe lângă șosele, la noi fiind des întâlnit și în localități. Ca și celelalte specii, se hrănește cu larvele și pupele insectelor care trăiesc pe sub scoarța copacilor și în trunchi. Cuibărește în scorburi, pe care le scodește în trunchiul arborilor.

Ciocănitoare pestriță mare (*Dendrocopos major*)

Greater spotted woodpecker

Lungimea corpului 22-23 cm

Cea mai comună și larg răspândită specie de ciocănitoare de la noi. Cuibărește în diverse habitate, de la localitățile de la șes până în pădurile de conifere din regiunea montană. Prezentă prin în toate grădinile și parcurile orașelor. Sedentară. Își începe darabana la sfârșitul lunii februarie. Are bătaii foarte puternice și rapide care se întrerup brusc. Caracteristicile de cuibărit și hrana sunt identice cu cele ale celorlalte specii, fiind mai agresivă decât acestea. Iarna consumă și semințele din conurile de brad.

Ciocârlie de câmp (*Alauda arvensis*)

Skylark

Lungimea corpului 18-19 cm

Specie comună și bine cunoscută. Se poate întâlni în toate zonele deschise, terenuri agricole cultivate, pajiști naturale, pășuni, etc. Cântecul ei este foarte caracteristic, nesfârșit, alcătuit din note înalte, repetate în serii lungi, uneori cu imitații. Pasărea începe cântecul pe sol, continuând-ul în aer, urcând din ce în ce mai sus, putând cânta fără întrerupere vreme de 15 minute. Se hrănește pe sol cu diferite larve și insecte. Toamna târziu migrează, în stoluri, pe coastele Mării Mediteraniene, de unde se întoarce devreme, în februarie-martie. Unele exemplare rămân la noi în iernile blânde.

Ciocârlie de pădure (*Lullula arborea*)

Woodlark

Lungimea corpului 15 cm

Specie de ciocârlie caracteristică zonei deluroase, unde o întâlnim cel mai frecvent pe pajiști presărate cu tufe, copaci, etc. Împădurirea spontană a pajiștilor – în pofida pășunatului și a cositului – îi reduce habitatul. Migrează în sudul Europei, dar este printre primii vizitatori ai primăverii. De obicei cântă zburând în cercuri pe deasupra teritoriului sau stând pe tufe, copaci sau pe cabluri electrice.

Rândunica (*Hirundo rustica*)

Swallow

Lungimea corpului 17-19 cm

Probabil cea mai cunoscută și îndrăgită specie de pasăre din România – concurând numai cu barza albă pentru acest titlu. Cuibul și-l face din noroi și paie, cel mai des în interiorul grajdurilor, dar și în alte construcții umane. Iernează în Africa, de unde revine în luna aprilie. În perioada migrației de toamnă (august-septembrie), dacă vremea se răcește și plouă mai multe zile la rând, foarte multe dintre ele mor din cauza lipsei de hrană.

Lăstun de casă (*Delichon urbica*)

House martin

Lungimea corpului 12,5 cm

La fel de răspândit ca rândunica, și această specie cuibărește în apropierea omului, pe clădiri, însă cuibul lui este închis, doar cu o mică gaură de intrare și se află pe exteriorul clădirilor, sub streșină sau în colțul geamurilor. Poate avea până la 3 ponte într-un sezon de cuibărit. Formează colonii pe clădiri mari (hoteluri, spitale, etc.). Iernează în Africa, revine în Aprilie.

Fâsă de pădure (*Anthus trivialis*)

Tree pipit

Lungimea corpului 15 cm

Specie răspândită în toată Transilvania, cuibărește în zonele deschise de la marginea pădurilor, în interiorul pădurilor rărite sau în poieni. Își începe cântecul caracteristic zburând în sus de pe vârful unui copac, apoi coboară într-o postură caracteristică (cu aripile întinse, piciorul atârănând) și își termină cântecul nupțial pe un alt copac. Migrează în Africa, de unde revine în aprilie.

Codobatură albă (*Motacilla alba*)

White wagtail

Lungimea corpului 18 cm

Specie comună, care se poate întâlni în foarte multe tipuri de habitate, de la zone agricole din câmpie, până la zone stâncoase din munții înalți. Cuibărește și în localități, mai ales în sate, unde o întâlnim frecvent lângă ape – deseori își caută hrana pe malul râurilor. Migrează în Africa, sosește primăvara timpuriu

Ochiuboului (*Troglodytes troglodytes*)

Wren

Lungimea corpului 9,5 cm

Ochiuboului este una dintre cele mai mici specii de păsări din România. Cuibărește în păduri și tufărișuri, iar iarna poate fi întâlnit și în afara acestora, în buruienisuri sau stufărișuri. Prezența lui, de cele mai multe ori, este trădată de cântecul sau glasul lui relativ puternic, având un comportament destul de rezervat. Este o specie insectivoră. Efectivele cuibăritoare din țară sunt sedentare.

Măcăleandru (*Erithacus rubecula*)

Robin

Lungimea corpului 14 cm

Specie comună în mai toate tipurile de pădure, dar o putem întâlni și în parcuri, grădini, dacă există destulă vegetație. Cuibul și-l face în găuri din maluri, crăpături, sub rădăcinile copacilor, pe pământ. Cântecul caracteristic i-l putem asculta chiar și după apusul soarelui până se întuneacă total. Migrează în sudul Europei, dar unele exemplare iernează și la noi.

Código de munte (*Phoenicuros ochruros*)

Black redstart

Lungimea corpului 14,5 cm

În ciuda denumirii se poate întâlni și în zonele joase și cele de deal. În munți poate urca la peste 2000 metri și preferă zonele stâncoase. Se poate întâlni în mai toate localitățile din țară, unde își petrece mare parte a vieții pe acoperișuri. Își face cuibul în crăpăturile clădirilor și pe grinzile șurilor. Primăvara începe să cânte încă înainte de răsăritul soarelui, chiar și în întuneric. Migrează în sudul europei.

Privighetoare de zăvoi (*Luscinia luscinia*)

Thrush nightingale

Lungimea corpului 16,5 cm

Specie comună a tufărișurilor și zăvoaielor din Transilvania. Deși este destul de greu de văzut, cântecul ei melancolic, plăcut, care poate fi auzit atât ziua cât și noaptea în mai și iunie ne indică prezența ei. Specie migratoare de distanță lungă, care se întoarce din Africa în a doua parte a lunii aprilie. Migrația de toamnă are loc în august-septembrie. Specie insectivoră.

Mărăcinar negru (*Saxicola torquata*)

Stonechat

Lungimea corpului 12,5 cm

Îl găsim pe câmpiile deschise, însoțite cu puțină vegetație. Îi place să stea în vârful unei tufe sau plante înalte. Cuib își face pe sol, pe malul șanțurilor, de obicei depune două ponte pe an. Primăvara sosește devreme - în luna martie - de la locurile de iernare din sudul Europei. Specie insectivoră.

Măracinar mare (*Saxicola rubetra*)

Whinchat

Lungimea corpului 12,5 cm

Specie înrudită cu măracinarul negru, preferă și ea zonele deschise, dar o găsim mai ales pe pajiștile mai umede, pe malul canalelor, etc. Cuibul și-l face pe sol. Migrează în Africa, de unde sosește mai târziu ca specia înrudită.

Sturz cântător (*Turdus philomelos*)

Songthrush

Lungimea corpului 22-23 cm

Una din cele mai comune specii de păsări din păduri, totuși în majoritatea cazurilor nu o vedem, doar îi auzim cântecul. Are o voce puternică și un cântec caracteristic, cu multe repetiții. Migrează până în zona mediteraneană, câteva exemplare pot ierna la noi, în stolurile mixte de cocoșari și sturzi de vii.

Cocoșar (*Turdus pilaris*)

Fieldfare

Lungimea corpului 25-26 cm

Preferă zonele mai umede – unde găsește hrană din belșug – și are nevoie de copaci mai bătrâni pentru cuibărit. Cuibărește în colonii dispersate, pe care le putem întâlni de-a lungul văilor, unde, pe marginea drumului, încă nu s-au tăiat toți copacii, respectiv în zăvoaiele pâraielor. Iarna sosesc stoluri mari din nord.

Mierlă (*Turdus merula*)

Common Blackbird

Lungimea corpului 24-25 cm

Specie larg răspândită, o putem găsi în toată pădurile. Cuibărește și în localități, în parcuri, chiar în centrul orașelor mari. Cuibul și-l face în tufe, copaci, de obicei la înălțime mică. Majoritatea mierlelor din păduri migrează în sudul Europei – populația României probabil în Grecia – iar majoritatea celor din orașe rămân și peste iarnă.

Silvie cu cap negru (*Sylvia atricapilla*)

Blackcap

Lungimea corpului 14 cm

Cea mai comună specie de silvie din România (și Europa). O putem întâlni în păduri, tufărișuri, zăvoaie de la șes până în zona montană, dar este frecventă și în localități, în parcuri, grădini. Iernează în sudul Europei, nordul Africii, de unde se întoarce în aprilie.

Silvie mică (*Sylvia curruca*)

Lesser whitethroat

Lungimea corpului 13,5 cm

Specie larg răspândită în România, cuibărend de la câmpie până la zona subalpină. Preferă tufărișurile dese, iar adeseori poate fi întâlnită și în interiorul localităților, în parcuri sau grădini. Se hrănește cu diferite insecte și păianjeni. Petrece iarna în Africa tropicală, părăsind locurile de cuibărit în august-septembrie, iar primele exemplare cântătoare pot fi auzite, de obicei, în primele zile din aprilie.

Silvie de câmp (*Sylvia communis*)

Common Whitethroat

Lungimea corpului 14 cm

Specia este răspândită larg în Europa, fiind cuibăritor frecvent și în România. Preferă habitatele deschise, cu tufărișuri și vegetație arbustivă răzleață. Poate fi observată în vegetația de de-alungul râurilor, pe dealuri cu orientare sudică, în cimitire, în șiruri de tufăriș situate între terenuri agricole. Hrana este compusă din diferite specii de insecte și păianjeni. Specie migratoare, de distanță lungă, care ajunge la locurile de cuibărit în aprilie și începe migrația de toamnă în septembrie.

Pitulice mică (*Phylloscopus collybita*)

Chiffchaff

Lungimea corpului 11 cm

Oaspete de vară foarte comun. Cuibărește în păduri deschise, tufărișuri, parcuri, etc. Se mișcă mult prin vegetație, în timp ce își lasă auzit glasul caracteristic 'cif-ciaf'. Mănâncă insecte, preferând diferite specii de muște și alte nevertebrate de talie foarte mică. Este una dintre speciile care pleacă spre arealurile de iernat cel mai târziu și se întoarce la locurile de cuibărit cel mai devreme.

Muscar gulerat (*Ficedula albicollis*)

Collared flycatcher

Lungimea corpului 12,5 cm

Specie de muscar relativ comună. Cuibărește în păduri de foioase nu foarte dese, în special în fâgete. Deseori cuibărește și în parcuri. Cuibul și-l are în scorburile făcute de ciocănitoare. Hrana constă din diferite specii de nevertebrate, în special muște, pe care le urmărește stând pe un post de observare și le vânează din zbor.

Pițigoi mare (*Parus major*)

Great tit

Lungimea corpului 14 cm

Este una dintre cele mai comune specii din țară. Îl putem întâlni în păduri de foioase, parcuri, grădini și alte habitate cu arbori. Își construiește cuibul în scorburi naturale, însă adeseori ocupă și scorburile artificiale. În timpul verii, hrana este compusă din diferite nevertebrate, iar iarna consumă și semințe. Specie sedentară. În afara perioadei de cuibărit este gregară, alăturându-se grupurilor mixte de pițigoi. În timpul iernii poate fi observat frecvent la hrănitoarele de păsări.

Pițigoi albastru (*Parus caeruleus*)

Blue tit

Lungimea corpului 11,5 cm

Este puțin mai mic decât cea mai comună specie de pițigoi, pițigoiul mare. Specie cuibăritoare în scorburi din pădurile de foioase, parcuri, grădini, livezi, șiruri de copaci de-alungul râurilor și pâraielor. Deseori cuibărește și în scorburi artificiale amplasate de iubitori ai păsărilor. Dieta este compusă din diferite nevertebrate, în special insecte, larve de insecte, omide, etc. Specie sedentară, iarna se mișcă în grupuri mai mici, deseori putând fi observat la hrănitoarele de păsări.

Pițigoi sur (*Parus palustris*)

Marsh tit

Lungimea corpului 11.5 cm

Specie sedentară, larg răspândită și în țara noastră. Cuibărește în scorburi. Preferă pădurile de foioase, este prezentă și în grădinile mai puțin îngrijite. Se mișcă vigilent prin partea inferioară a coroanelor arborilor, deseori putând fi observată agățându-se de crengi numai cu un singur picior. Hrana consistă din insecte, păianjeni, larve, omide, etc.

Pițiguș codat (*Aegithalos caudatus*)

Long-tailed tit

Lungimea corpului 14 cm

Specie sedentară, comună, care cuibărește în păduri de foioase, mixte, de conifere și parcuri. Cuibul, aproape sferic, și-l camuflează cu licheni și mușchi, folosindu-se și de pânză de păianjeni. Acesta poate fi construit atât pe copac cât și pe tufișuri. Între perechi și pui relația socială este foarte strânsă, acestea putând fi observate căutându-și hrana împreună chiar și pe timp de iarnă.

Țiclean (*Sitta europaea*)

Nuthatch

Lungimea corpului 14 cm

Specie sedentară larg răspândită, comună în țara noastră. Cuibărește în păduri de foioase, grădini, livezi bătrâne și parcuri. Cuibul și-l are în scorburi făcute de ciocănitori. Dacă gaura scorburi este prea mare și-l reduce la dimensiune dorită, astupând-o cu noroi. Poate fi observat în timpul căutării hranei mișcându-se deseori chiar și cu capul în jos pe trunchiul și crengile copacilor. Hrana este compusă, preponderent, din diferite nevertebrate, (insecte păianjeni, larve), dar deseori mănâncă și semințe.

Sfrâncioc mare (*Lanius excubitor*)

Great grey shrike

Lungimea corpului 24 cm

Singura specie de sfrâncioc de la noi, care poate fi observată și în timpul iernii. Specia cuibărește în număr din ce în ce mai mare în țară. Cuibul și-l construiește pe șiruri sau grupuri de copaci și arbuști aflați pe habitate mai deschise. Îi place să stea pe puncte înalte de unde își veghează teritoriul de hrănire. Meniul este compus din insecte, rozătoare, șopârle și păsări de talie mică. Pe timpul iernii poate fi observat solitar.

Sfrâncioc cu frunte neagră (*Lanius minor*)

Lesser grey shrike

Lungimea corpului 20 cm

Asemănător în colorit cu sfrânciocul mare, dar de dimensiune mai mică și cu fruntea neagră. Cuibărește în regiuni deschise pe tufăriș, arbuști și deseori în colonie pe șiruri de plop de-alungul drumurilor. Numărul speciei s-a redus semnificativ în ultimul timp, cel mai probabil datorită diminuării habitatului de cuibărit. Vânează insecte, șopârle și diferite specii de păsări de talie mică. Pasăre migratoare, iernând în Africa.

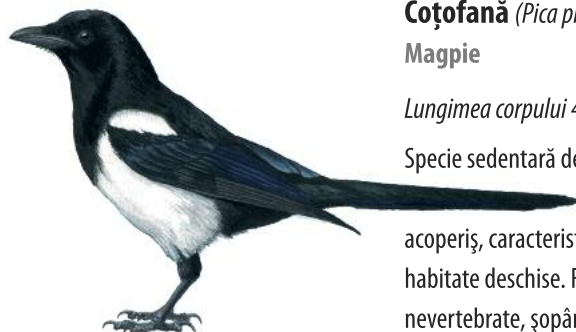
Sfrâncioc roșiatic (*Lanius collurio*)

Red-backed shrike

Lungimea corpului 17-18 cm

Cea mai comună specie de sfrâncioc din țară. Poate fi întâlnit aproape oriunde în habitate deschise unde are posibilități de cuibărire (tufiș, arbuști). La fel ca și celelalte specii de sfrâncioc deseori își înfige prada în ghimpi. Prinde diferite nevertebrate, șopârle și păsări de talie mică. Este migratoare, pleacă spre locurile de iernat în septembrie și se întoarce la începutul lunii mai.

Coțofană (*Pica pica*)

Magpie

Lungimea corpului 46 cm

Specie sedentară de corvid, larg răspândită și comună în România. Cuibul mare și aproape sferic, cu acoperiș, caracteristic speciei, și-l contruiește pe tufe și copaci în habitate deschise. Fiind omnivoră, hrana ei este compusă din nevertebrate, șopârle, pui de păsări, ouă de păsări, etc. Pe timp de iarnă se poate observa adesea cum se adună în grupuri de câteva exemplare.

Gaiță (*Garrulus glandarius*)

Jay

Lungimea corpului 34 cm

Specie sedentară, comună, cuibăritoare în pădurile de foioase și de amestec. Deseori poate fi întâlnită și în așezările omenești. Cuibul este instalat de regulă la altitudini joase, fiind construit pe arbori. Meniul este foarte variat compus din nevertebrate, șopârle, ouă de păsări, șoareci, etc. Este renumită pentru obiceiul ei de a imita diferite sunete și glasuri ale altor specii. Are un zbor caracteristic, ondulat.

Stâncuță (*Corvus monedula*)

Jackdaw

Lungimea corpului 33 cm

Specie urbanizată care cuibărește în special pe clădiri mai înalte dar și în scorburi, în copaci mai bătrâni. Se hrănește atât pe culturile agricole cât și în interiorul localităților. În timpul perioadei de migrație și de iernat, populația locală este suplimentată de păsări de origine nordică, care de obicei, împreună cu ciorile de semănătură, formează stoluri uriașe de mai multe mii de exemplare.

Cioară grivă (*Corvus cornix*)

Hooded crow

Lungimea corpului 47 cm

Specie comună care cuibărește în pălcuri sau șiruri de copaci dealungul cursurilor de apă, sau în parcuri din interiorul localităților. Din punct de vedere al hranei este un adevărat oportunist, consumând de la deșeuri menajere, pui de păsări, până la hoituri, orice tip de hrană. Nu este o specie amenințată.

Corb (*Corvus corax*)

Raven

Lungimea corpului 64 cm

Specie relativ comună, care cuibărește în păduri foioase sau conifere, respectiv în parcuri mai mari sau cimitire cu pălcuri de conifere și pe stânci. Specia a suferit mult din cauza activităților de otrăvire din ani '1950-60, însă a revenit spectaculos în ultimele decenii. A fost una dintre primele specii (și încă cea mai comună) care a început să cuibărească pe stâlpii de înaltă tensiune.

Graur (*Sturnus vulgaris*)

Starling

Lungimea corpului 21,5 cm

Specie foarte comună și abundentă, care cuibărește adesea adunată în colonii răzlețe, în grupuri de copaci bătrâni cu multe scorburi, pe marginea pădurilor, în parcuri, livezi, etc. Toamna, specia se adună în stoluri mari (câteodată imense, de mii de exemplare) și vizitează livezile și viile unde se hrănește cu fructe. Cu aceste ocazii specia poate cauza daune semnificative în recoltă. Specie migratoare de distanță scurtă, unele grupuri iernează chiar și în Dobrogea.

Grangur (*Oriolus oriolus*)

Oriole

Lungimea corpului 24 cm

Este o specie comună, în unele locuri chiar abundentă, care cuibărește în pâlcuri sau șiruri de copaci, respectiv în păduri de foioase, preferând locuri cu climat sau microclimat mai cald. Este o specie migratoare de lungă distanță - iernând în Africa, la Sud de Sahara – în România poate fi observat în perioada Aprilie – Septembrie.

Vrabie de casă (*Passer domesticus*)

House Sparrow

Lungimea corpului 14,5 cm

Specie comună care cuibărește aproape exclusiv în zone urbanizate – de la orașe mari până la ferme izolate – și care este prezentă în fiecare sat din regiune. Cuibărește în scorbur, crăpături, cuiburi de rândunică, etc. Este una dintre speciile comune din România, care este în declin foarte pronunțat în unele țări din Europa de Vest, în special din cauza dispariției faunei de arthropode și diminuarea locurilor de cuibărit din orașe. Este o pasăre sedentară.

Vrabie de câmp (*Passer montanus*)

Tree Sparrow

Lungimea corpului 14 cm

Este o specie comună a zonelor deschise, preferând habitate cu tușuri și vegetație secundară din periferia așezărilor omenești, dar fiind prezentă și în zone nepopulate. Cuibărește în scorbur. Este amenințată în Europa, în special din cauza intensificării agriculturii. Este o specie sedentară, care în timpul iernii poate forma stoluri de sute de exemplare.

Cinteză (*Fringilla coelebs*)

Chaffinch

Lungimea corpului 15 cm

Cea mai comună specie din habitatele împădurite, cuibărind atât în păduri de foioase cât și în pădurile de conifere. În timpul migrației poate fi observată în grupuri răslețe, în toate tipurile de habitate. Specie parțial migratoare, o parte a populației (mai mult femele) migrează în Europa de Sud, în timp ce o parte mai mică ierneză pe meleagurile noastre.

Sticlete (*Carduelis carduelis*)

Goldfinch

Lungimea corpului 12 cm

Specie comună, frecventând în special habitate secundare deschise cu grupuri sau șiruri de copaci, livezi sau parcuri, ocazional cuibărind și la marginea pădurilor. Își face cuibul pe copaci, la periferia coronamentului, între rămurele subțiri. Sedentară, iernând în stoluri mari, în zone deschise, cu multe buruieni, de multe ori asociată cu alte specii de fringilide.

Florinte (*Carduelis chloris*)

Greenfinch

Lungimea corpului 14,5 cm

Specie comună a zonelor deschise, cu copaci și tufe, a pădurilor de foioase de câmpie și de deal, respectiv a localităților unde poate cuibări în parcuri, grădini sau pe copacii de de-a lungul străzilor. Își construiește cuibul în copaci sau tufișuri dese. Hrana este preponderent de origine vegetală, consumă însă și diferite insecte. Specie sedentară. În timpul iernii se alătură adeseori grupurilor mixte de fringilide.

Cânepar (*Carduelis canabina*)

Linnet

Lungimea corpului 13.5 cm

Specie comună dar localizată. Cuibărește în habitate deschise cu grupuri, șiruri de tufșuri, de-a lungul marginii pădurilor, etc. Cuibul și-l construiește, de regulă, pe tufșuri, dar ocazional și în vegetație ierboasă, înaltă. Sedentară, iernând în stoluri mari în zone deschise, de regulă în asociere cu alte specii de fringilide.

Botgros (*Coccothraustes coccothraustes*)

Hawfinch

Lungimea corpului 18 cm

Specie comună din pădurile de foioase. Cuibărește în păduri, construindu-și cuibul înalt în coronamentul copacilor, între crengi relativ subțiri. Specializat în consumarea semințelor cu coajă foarte groasă. Specie sedentară. Ocazional invazii mari de mii de exemplare de origine nordică pot fi observate în zone cu concentrație ridicată de hrană (de exemplu jir).

Presură galbenă (*Emberiza citrinella*)

Yellowhammer

Lungimea corpului 16,5 cm

Specie comună, tipică zonelor deschise, cu tufșuri și copaci răzleți, șiruri de tufșuri, sau margini de pădure. Ocazional cuibărește și în păduri mai deschise. Își face cuibul pe sol, ascuns în vegetația ierboasă. Specie sedentară, iernând în stoluri, de multe ori asociată cu alte presuri și diferite specii de fringilide. Iarna vizitează regulat fermele și gospodăriile din sate, în căutarea hranei.

SPECII DIN ANNEXE A DIRECTIVEI PASARILOR UE

Sighișoara – Târnava Mare sit nr. 227

	Specii din Anexa 1	Sedentar	Oaspete de vară	Oaspete de iarnă	În migrație
1	<i>Ciconia ciconia</i>				
2	<i>Ciconia nigra</i>				
3	<i>Nyctycorax nyctycorax</i>				
4	<i>Egretta alba</i>				
5	<i>Aythya nyroca</i>				
6	<i>Pernis apivorus</i>				
7	<i>Circaetus gallicus</i>				
8	<i>Circus cyaneus</i>				
9	<i>Circus aeruginosus</i>				
10	<i>Aquila pomarina</i>				
11	<i>Falco vespertinus</i>				
12	<i>Crex crex</i>				
13	<i>Himantopus himantopus</i>				
14	<i>Philomachus pugnax</i>				
15	<i>Tringa glareola</i>				
16	<i>Sterna hirundo</i>				
17	<i>Chlidonias hybridus</i>				
18	<i>Bubo bubo</i>				
19	<i>Caprimulgus europaeus</i>				
20	<i>Picus canus</i>				
21	<i>Dendrocopos syriacus</i>				
22	<i>Dendrocopos leucotos</i>				
23	<i>Dendrocopos medius</i>				
24	<i>Lullula arborea</i>				
25	<i>Anthus campestris</i>				
26	<i>Lanius minor</i>				
27	<i>Lanius collurio</i>				

Asociația Grupul Milvus este o organizație neguvernamentală, non-profit, dedicată protecției păsărilor și a naturii, activând în domeniul conservării, educației ecologice, cercetării și consultanței, cu scopul de a schimba România într-un loc mai bun pentru păsări, natură și oameni.

www.milvus.ro

Fundația ADEPT este o organizație non-profit dedicată protejării peisajelor agricole tradiționale cu o biodiversitate remarcabilă din Transilvania, și promovării prosperității localnicilor, lucrând cu fermieri, comunități și organizații de conservare a mediului.

www.fundatia-adept.org

**Fundația
Orange**

